

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASA EDITATA DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXA ROMINA DE ALBA-IULIA ȘI SIBIU

Abonamentul

Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Articolele și corespondența

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu,
str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se
înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

Prețul inserțiunilor

un cm.² 60 Bani pentru odată; dacă se publică de
mai multe ori se dă rabat corespunzător.
Inserțiunile se adresează ADMINISTRAȚIEI Tele-
grafului Român, Sibiu, strada 1 Mai Nr. 35.

„Am văzut cu ochii Țara păcii“ Slujitori ai Bisericii - deputați

Acesta este titlul unei cărți, în două volume, scrisă de dl Președinte al Prezidiului R.P.R. Dr. Petru Groza. Lucrarea cuprinde însemnările de drum luate de Dr. Petru Groza din prilejul călătoriei d-sale în Uniunea Sovietică.

În toamna anului 1951, invitat de conducătorii Uniunii Sovietice pentru o vizită prietenească, dl Dr. Groza a văzut și cunoscut mai de aproape, timp de o lună de zile, multe realități din marea patrie a oamenilor sovietici. În aceste două volume sînt cuprinse însemnări despre cele văzute în timpul călătoriei sale. Impiedecat de multele sale preocupări cărțile văd lumina zilei în 1954 vol. I și în 1956 vol. II. El aduce o contribuție prețioasă la lupta popoarelor, hotărîte să apere cauza păcii, cuceririle lor democratice și munca lor constructivă. Nu există om care să nu fi auzit despre marea țară a socialismului, despre Moscova, cel mai popular oraș din lume, despre Stalingrad, Leningrad și alte orașe învăluite în atîta faimă încît cu adevărat graiul omenesc nu le poate cuprinde. Orașe monumentale, care uimesc călătorul, care le vede pentru întîia dată, nu numai pentru că sînt mari și frumoase, pentru că sînt orașe istorice, centre culturale de proporții mondiale, dar și pentru că ele sînt semnele unei condiții favorabile construirii, condiții de pace și bună stare, de muncă și de propășire.

„Vizitînd aceste locuri, pe care dragostea popoarelor Uniunii Sovietice și a muncitorilor întregii lumi le-a consacrat ca pe niște locuri de pelerinaj, ne dăm seama că ele depășesc astăzi cu mult prin puterea lor de a cuprinde mințile omenesci, importanța locurilor sfinte“. Pe cînd Meca și Ierusalimul au îndreptat sufletele spre lumea de dincolo, „tot ceea ce s-a propovăduit în orașele și satele Uniunii Sovietice cuprinde problema mare și reală a existenței noastre concrete pe acest pămînt, problema ridicării nivelului material și spiritual al vieții omenesci, a construirii fercirii omului“.

Din cele văzute se desprinde grija pentru tot ce este în legătură cu istoria poporului rus. S-au plăsmuit povești ne-

sîrșite despre distrugerea bisericilor și a tuturor monumentelor din Uniunea Sovietică. Dar intrînd în Uniunea Sovietică și vizitînd Moscova ești atras de hărnicia cu care se fac lucrări mari de restaurare. Cu aceeași grijă, mulțumită unei întrețineri exemplare, se păstrează toate imensele comori de artă istorică, pînă la cele mai mici piese, de la tronurile de aur încărcate cu perle și diamante de mare valoare, pînă la hainele de soldat și cizmele cu pîteni de fier ale lui Petru cel Mare. În Piața Cremlinului se înalță ca un deget arătător spre cer, turla bisericii cu 9 altare, biserica sf. Vasile, apoi în raza orașului Moscova catedrala patriarhiei, de un alb imaculat care-i dă o splendoare deosebită, ca și biserica Sf. Prooroc Ilie, biserica Sf. Nicolae-Negustori sau biserica Însemnării.

Bisericile din curtea Cremlinului păstrează picturi vechi din veacurile XVII și XVIII: biserica familiei țarului cu picturi din veac. XVI; biserica Uспенki, clădită de Ivan al III-lea la 1479, are o pictură de toată minunea.

„M-am oprit — zice dl Groza — în fața schelelor ridicate pe turnurile înalte ale bisericilor. Atras de febrilitatea cu care se lucra la exteriorul acestor biserici, care purtau urmele încă proaspete ale unui război crunt de apărare, privind muncitorii cățărați pe cupolele și crucile lor, pe care le curățau de zor, redîndu-le scîlpirea străveche, înlăturînd vopselele care camuflaseră aceste cupole aurite, pentru a le feri de bombardamentele furioase ale invadatorilor. Am văzut cum se lucra pe complicate schele, înălțate pînă la vîrfurile cupolelor, la repararea picturilor străvechi, de o înaltă artă bizantină, frumoasă fără pereche“.

Bisericile destaurate au fost redatate cultului, fiind deschise pentru toți credincioșii.

„Această soluție, plină de bun simț, și justă, dînd fiecăruia ce dorește și nerestringînd libertatea credinței, este rezultatul concepției sovietice asupra libertății religioase, complet opusă intoleranței din

Între candidații frontului Democrației Populare spre a fi aleși deputați în Marea Adunare Națională sînt și reprezentanți ai diferitelor culte din țara noastră. Noi amintim că au fost propuși și slujitori ai Bisericii noastre. Între aceștia loc de frunte are I. P. S. Mitropolit Iustin Moiescu, care a fost propus candidat al F. D. P. în Circumscripția electorală nr. 17-Hîrlău (r. Iași). Cetățenii care au susținut candidatura aceasta, au arătat că I. P. S. Mitropolit Iustin este nu numai un conducător vrednic al Bisericii, ci și un neobosit luptător pentru pace și pentru binele poporului. I. P. S. Sa a înțeles că libertatea cultului, garantată de Constituție și Legea Cultelor, se cuvine să fie împreună cu sprijinirea tuturor străduințelor poporului pentru o viață mai bună. De aceea și-a dat contribuția la lupta pentru pace și pentru progres a poporului român.

La 3 februarie a. c. I. P. S. Sa a fost ales cu unanimitate deputat în Marea Adunare Națională. Sîntem siguri că acolo va reprezenta cu demnitate Biserica și va sprijini cu înțelepciune toate realizările bune ale poporului.

Noi îi dorim roadă bogată în brazda cea nouă a muncii pentru binele obștesc!

T. R.

țările capitaliste, unde sub masca textelor biblice și cu lozinci religioase, de fapt s-a propovăduit și se propovăduiește prozelitismul, ura, fanatismul și obscurantismul, care au furnizat în decursul veacurilor atîtea pagini sîngeroase din istoria omenirii. Lumina rugurilor spaniolului Torquemada și a inchiziției, imaginea sîngeroaselor războaie religioase trăiesc și azi, sinistru în istoria omenirii“.

Autorul cărții înfățișează aspectul general al vieții din U.R.S.S., povestind despre oameni și lucruri așa cum le-a văzut și cunoscut în cursul călătoriei sale. Dînsul a urmărit cu atenție marile realități din U.R.S.S., felul de a munci al omului sovietic, în uzine, pe ogoare, în școli, în in-

Continuarea în pag. 2

Gânduri la Intîmpinarea Domnului

La patruzeci de zile după nașterea Sa Domnul Hristos a fost dus în Templul din Ierusalim ca să se facă și pentru Dînsul cele poruncite în legea lui Moise. Cu acest prilej s-au petrecut lucruri minunate, cari, pentru puterea lor ziditoare de suflet, sînt istorisite de Sf. Evanghelist Luca și de care ne aduce aminte Sf. Biserică, cu osebă grije, la sărbătoarea Intîmpinării Domnului în 2 februarie.

Iată cîteva gânduri pe care le trezește, sau trebuie să le trezească în mintea noastră praznicul Intîmpinării Domnului, gânduri ce își au pricina în cele istorisite în sf. Evanghelie, despre intîmpinarea care i s-a făcut Mîntuitorului nostru în templul din Ierusalim.

Implinitori ai poruncilor lui Dumnezeu:

Din sf. Evanghelie știm că Prea Sfînta Fecioară și dreptul Iosif L-au dus pe Domnul nostru în templul din Ierusalim ca să facă pentru dînsul cele poruncite de lege (Lc. 2, 22—24). De aici noi desprindem rîvna pe care o avea Maica Domnului și dreptul Iosif de a împlini Legea Domnului, și cum noi știm că „toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos spre învățatură, spre muștrare, spre îndreptare, spre înțelepciunea care duce la dreptate” (II Tim. 3, 16) și că: „toate cîte s-au scris mai înainte s-au scris spre învățatura noastră” (Rom. 15, 4), datori sîntem ca, privind la rîvna lor pilduitoare, să ne îmbogățim gândurile cu acela de a fi și noi rîvnitori pentru împlinirea poruncilor lui Dumnezeu.

Mai departe, Sf. Evanghelist Luca amintește că, în Ierusalim era, în acea vreme, un om ce se numea Simeon, care „era drept și temător de Dumnezeu” și aștepta mîntuirea lui Israel. (Lc. 2, 25) știind că nu va gusta moartea pînă ce nu av vedea pe Unsul Domnului (Lc. 2, 26). El, — ne spune sf. Evanghelist, — din îndemnul Duhului, a mers la templu tocmai cînd a fost dus acolo cel pentru care avea făgăduință că îl va vedea. (Lc. 2, 27).

Să umblăm întru dreptate.

După cum se vede din istorisirea Sf. Luca, omul cu numele Simeon ce era în Ierusalim, era drept și temător de Dumnezeu; de aceea și Duhul Sfînt era peste dînsul. Cînd astfel de cuvinte, în mintea noastră se înfiripează gîndul că, pentru a avea pe Duhul Sfînt ocrotitor, trebuie mai întîi, să ne silim să fim drepti și temători de Dumnezeu, căci desigur, cea ce l-a făcut pe dreptul Simeon plăcut lui Dumnezeu, a fost starea lui de dreptate, adică de curăție, la care au ajuns fără îndoială din frica de Dumnezeu, care, după Scriptură este „începutul înțelepciunii”. (Ps. 110,10). Un astfel de gînd prinde și mai multă putere cînd alături de dreptul Simeon așezăm pe Corneliu sutașul, despre care ni se spune în cartea Faptelor Apostolilor deasemenea că era „om drept și temător de Dumnezeu”. (F. Ap. 10, 22); ori, se știe că și acesta a primit plata rîvnei sale de mîntuire și a străduințelor sale pentru a face voia lui Dumnezeu, chiar dacă nu-l cunoștea din descoperirea dumnezeiască, căci la vreme potrivită, a fost trimis la dînsul sf. ap. Petru ca să-i vestească pe Domnul Hristos spre mîntuirea casei sale. (Vezi despre aceasta în al 10-lea capitol al Faptelor Apostolilor).

Din aceste două pilde — a dreptului Simeon și a lui Corneliu sutașul — trebuie să ne întărim în credința că avem datoria să umblăm întru dreptate și cu frica lui Dumnezeu, adică

să „ne curățim pe noi înșine de toată spurcăciunea cărnii și a duhului, desăvîrșind sfințenia întru frica lui Dumnezeu”, (II Cor. 7, 1), după cum ne învață sf. Apostol Pavel. Iar frica lui Dumnezeu, care aduce curăția inimii, se naște în suflet, după cum ne spun Sfinții Părinți, prin smerenie, neagoniseală și neosîndire (vezi Pateric pag. 71—72).

Să-l primim pe Domnul.

Dar, să nu uităm că, dacă dreptul Simeon a primit pe Domnul în brațele sale, noi avem puțința să-L primim în însăși ființa noastră prin taina Sfintei Cuminecături, în care ni se dă sub chipul pînei și al vinului însuși Trupul și Sângele Domnului Hristos, deci El însuși.

Să nu uităm, apoi, că, dacă dreptul Simeon s-a bucurat primind în brațele sale pe Mîntuitorul sufleteilor noastre și a binecuvîntat pe Dumnezeu pentru acest mare dar, bucuria lui a izvorit din curăția sufletului său, curăție care îi dădea puțința să vadă că în aceasta se împlinește făgăduința lui Dumnezeu, că el poartă în brațe pe Mîntuitorul așteptat. În el s-a dovedit adevărul, pe care avea să-l spună mai tîrziu Mîntuitorul prin cuvintele: „Fericiți sînt cei curați cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu”. (Mt. 5, 8). Cei ce nu au această curăție nu pot înțelege lucrurile lui Dumnezeu. Așa erau Fariseii din vremea Mîntuitorului, cari, deși vedeau minunile făcute de El, nu credeau într-însul ci, pentru că nu le puteau tăgădui, ziceau că ele sînt făcute cu putere drăcească (vezi Mat. 12, 24). Aceasta ne arată că nu apropierea trupescă de Domnul, ci apropierea sufletească, prin curăția inimii, îl face pe credincios să-L cunoască, să-L preamărească și să se bucure de Dînsul.

Binecuvîntînd pe Dumnezeu, dreptul Simeon ne încredințează Sf. Evanghelist, a cerut de la Dumnezeu slobozirea sa din trup, ca unul ce și-a văzut împlinită dorința cea mai de căpetenie, ca unul ce și-a sfîrșit rostul acestei vieți pămîntești.

Cuvintele rostite de dreptul Simeon, cînd a ținut în brațele sale pe Domnul Hristos, au fost rînduite, cu bun rost, să se rostescă la slujba vecerniei de fiecare zi, ca și între rugăciunile de mulțumire după Impărtășanie. Din această rînduire insuflată de Duhul Sfînt și așezată de Sf. Părinți, înțelegem că fiecare zi sîntem datori să o trăim așa fel, încît în timpul ei să ne înfățișăm liniștiți la judecata lui Dumnezeu, ca unii ce ne-am împlinit rostul vieții noastre.

O astfel de conștiință trebuie să o avem însă atunci cînd ne învrednicim să primim, nu în brațele noastre, ci în sufletul nostru pe Fiul lui Dumnezeu în Sf. Cuminecatură. Rugăciunea dreptului Simeon trebuie să fie atunci pentru noi, rugăciunea cea mai fierbinte în care să se arate adevărata dorință a noastră de a fi cît mai aproape de Domnul Hristos, ca unii ce ne-am împlinit rostul vieții.

Pentru a noastră mîntuire.

Sfîrșindu-și rugăciunea, dreptul Simeon a prorocit despre prunc, arătînd că el va fi mîntuitorul multora și că se va face mîntuitor prin suferința cea pentru noi (Lc. 2, 34—35). Nici aceste cuvinte nu trebuie să rămînă nelucrătoare pentru sufletul nostru. Din ele se cuvine să învățăm și să ne întărim în credința că Domnul Hristos a venit în lume pentru mîntuirea noastră și că tot pentru a noastră mîntuire a

suferit răstignire și moarte. O astfel de credință trebuie să facă să crească în noi frica de a nu păcătui, precum și dorința de a-l fi mulțumitori lui Dumnezeu pentru atîta milostivire ce ne arată, iar mulțumirea noastră să nu înceteze niciodată.

Post și rugăciune.

În sfîrșit Sf. Luca ne spune că tot cu acel prilej Domnul a fost intîmpinat și de o femeie văduvă, de proorocița Ana care trăia în post și rugăciune, nedespărțindu-se de templul lui Dumnezeu. Și aceasta l-a cunoscut de Domnul și l-a binevestit celor ce erau de față (Lc. 2, 36—38). Din pilda ei să învățăm și noi să trăim în curăție, să ducem o viață de post și rugăciune, iar de Sf. Biserică să nu ne despărțim nici cu gîndul, nici cu credința, și nici cu viața.

Să intîmpinăm pe Domnul.

Să ținem, apoi, seamă și de faptul că, precum odinioară dreptul Simeon și proorocița Ana au intîmpinat pe Domnul în templul din Ierusalim, așa și noi îl vom intîmpina la a doua venire (I Tes. 4, 16—17). De aceea bine este ca să ne pregătim sufletește pentru a-L primi cu aceeași bucurie cu care l-au primit cei doi drepti la patruzeci de zile după nașterea Sa.

Pe scurt: ca unii ce avem să intîmpinăm pe Domnul la a doua venire, datori sîntem să ne străduim să trăim întru dreptate și sfințenie, întru curăție și frică de Dumnezeu, avînd ca cea mai însemnată dorință, dorința de a ne mîntui și pentru aceasta să ne sîrguim în fiecare zi, ca în fiecare seară să putem spune că „am văzut mîntuirea”, ca unii ce am întîlnit pe Mîntuitorul nostru prin viața ce am dus-o în timpul zilei. Să nu pierdem niciodată din vedere mila cea mare a lui Dumnezeu pentru mîntuirea noastră, ci să-L fim mulțumitori trăind o viață de post și rugăciune, strîns legați de Biserică, așa încît să se poată spune și despre noi: „nu mai sînteți străini și locuitori vremelnici, ci sînteți împreună cetățeni ai sfinților și casnici ai lui Dumnezeu, zidiți fiind pe temelie apostolilor și a proorocilor, unde însuși Iisus Hristos este piatra cea din capul unghiului” (Efeseni 2. 19—20).

Monahul TEOFIL

„Am văzut cu ochii Țara păcii”

Urmare din pag. 1-a

stituții de știință, de cultură, de artă, precum și felul de a fi la el acasă. Descrie viața de familie a omului sovietic, raportul lui cu cetățenii, raporturile frățești dintre popoarele sovietice, ș. a.

Descrierea e ușoară și pe înțelesul tuturor și presărată cu judecăți morale.

Citind cartea domnului Dr. P. Groza vedem drumul luminos pe care am apucat urmînd pilda oamenilor sovietici, primind și noi imaginea mărețelor perspective, pe care le deschide pentru întreașa omenire, exemplul muncii pașnice.

Cartea constituie o lectură de folos, ea lasă cititorului posibilitatea de a dobîndi un climat cald, creat de voioșia omului sovietic, învățînd din ea să ne iubim tot mai mult și să facem un front comun în străduința pentru propășirea tuturor.

CRONICAR.

Treptele urcuşului moral

Aşa după cum pe virful unui munte nu te poți urca dintr-odată și cu ușurință, ci trebuie să mergi treaptă cu treaptă și cu nevoită, tot așa spre desăvârșirea morală trebuie să urcăm zi de zi pe treptele ei.

Care sînt aceste trepte ale urcuşului moral? Ele sînt, de bună seamă, multe. Fiecare faptă și deprindere bună este ea însăși o treaptă. În cartea Sf. Ion Scărarul, numită „Scara”, aflăm înșirate un număr de treizeci de astfel de trepte ale urcuşului moral, de la cea mai de jos pînă la aceea care ne apropie mai mult de Părintele nostru ceresc.

În cele ce urmează, lăsîndu-ne călăuziți de învățăturile folositoare ale Sf. Ioan Scărarul, vom înfățișa, rînd pe rînd, aceste trepte ale urcuşului moral.

Prima treaptă.

Cea dintîi treaptă a urcuşului moral este lepădarea de păcate, lepădarea de poftele care duc la păcat. Aceste pofte pornesc mai ales din trei izvoare, precum spun Sfinții Părinți: lăcomia pîntecului, iușimea firii și mîndria.

Lepădarea de păcat se dobîndește drept aceea prin secarea acestor izvoare din care pornesc păcatul. Lăcomia se alungă prin înfrinare, adecă prin post, iușimea prin răbdare, care e rodul rugăciunii, iar mîndria prin smerenie, care e rodul iubirii de Dumnezeu.

Aşa după cum într-un ogor nu pot încolți plantele bune și hrănitore de nu vom tăia și nu vom plivi mai întîi buruienile, tot așa în ogorul vieții noastre nu pot rodi gîndurile bune, de nu vom smulge mai întîi pe cele rele, care duc la săvîrșirea păcatelor. Și după cum poporul israilitean cînd a ieșit din Egipt și a fugit de robia lui Faraon a avut lipsă de un conducător ca Moise, atunci cu atît mai virtos noi avem lipsă de conducerea și ajutorul Domnului nostru Iisus Hristos, ca să ieșim din robia păcatelor.

Numai povățuiri de El, vom putea trece peste „marea patimilor” și să ne dezbrăcăm de „necurăția poftelor”. Iar Domnul ne călăuzește prin duhovnicul nostru, căruia se cade să ne mărturisim.

Se înșeală cei ce cred că e ușor să te lapezi de păcat. Această cea dintîi treaptă nu este ușor de urcat. Pentru că noi sîntem greoi în a face binele și lesne aplecați în a săvîrși răul. De aceea să aducem neputința și slăbiciunea sufletului nostru și să o mărturisim lui Hristos și vom primi ajutorul Lui, ca pe o mîna tare și braț înalt.

Lepădarea de păcat nu este lepădarea de lume, ci numai de poftele păcatoase. Ea nu este fugă de viață, ci căutarea vieții celei adevărate. Ea nu este despărțirea de lumină, ci de întunericul care vrea să cuprindă lumina vieții noastre. Nu vom putea ajunge la virtuți de nu ne vom lepăda mai întîi de lanțurile păcatului, precum nu poate fi cineva liber pînă cînd nu rupe legăturile închisorii în care este ținut.

Să fim stăruitori.

Să pornim deci stăruitori pe drumul urcuşului moral. Să ne silim să fim mai buni, mai milostivi, mai iubitori de Dumnezeu și de oameni. Dar înainte de a urca aceste trepte, să pășim pe cea dintîi, a lepădării de păcat. După cum ostașul face pe placul comandantului său, tot așa și noi să facem voia lui Dumnezeu.

„Să ne temem de Dumnezeu măcar cum ne temem de fiare, căci am auzit de oameni care merg la furat și nu se temeau de Dumnezeu pe cît se temeau de lătratul ciinilor”.

La începutul lepădării de păcat stă, fără îndoială, osteneală și amărăciune, dar ea se preface îndată în bucurie, căci Domnul este aproape de cei ce-L cheamă într-ajutor. „Orice bine pe care-l puteți face, faceți-l; nu muștrați pe nedrept pe nimeni, nu furați, nu mințiți, nu

părășiți adunările Bisericii, fiți milostivi cu cei nevoiași” și Dumnezeuul păcii va fi cu voi și vă va răsplăti la arătare”. „De necurăție să nu vă atingeți de tot lucrul rău să vă feriți, ca niște fii ai luminii să umblați” precum spune Sf. Ap. Pavel.

Căci nici unii din cei ce săvîrșesc fărădelegea nu se învrednicesc de împărăția cerurilor.
Părintele VASILE

VAMEȘUL ȘI FARISEUL

Par-că-i vedem: amîndoi se pregătesc de acasă și se îndreaptă spre templu. Amîndoi vor să se roage în templu, unde e „casa lui Dumnezeu”. Fariseul însă intră mîndru și se așează în locul cel mai de frunte. Vameșul intră smerit și stă mai departe. Fariseul se laudă în fața lui Dumnezeu, că dă zecială și că postește de două ori pe săptămîină. El se mai laudă că nu-i răpitor (n-a furat de la nimeni nimic), că nu-i desfrînat și nici nedrept. Și nu numai că se laudă cu faptele sale, dar și osîndește pe ceilalți oameni și pe vameșul, care era și el în templu. El e mîndru că nu-i păcătos „ca ceilalți oameni”, pe care-i privește de sus. El e mîndru că e drept și disprețuiește pe ceilalți, care-s păcătoși. În fața lui Dumnezeu el stă cu mîndrie, iar față de semenii săi e disprețuitor.

Vameșul dimpotrivă își dă seama că e păcătos. El recunoaște că nu e vrednic să se apropie de Dumnezeu. Și nu îndrăznește nici ochii să-i ridice la cer, socotindu-se vrednic de osîndă. Ii pare rău de păcatele lui și nădăjduiește numai în mila lui Dumnezeu. El n-are cu ce se lauda, cu ce se mîndri. Ci suspinînd, bătîndu-și pieptul, se roagă: „Dumnezeule, milostiv fii mie, păcătosul!” El stă de vorbă numai cu Dumnezeu și își vede numai păcatele sale. Nu privește în jur, să vadă ce face fariseul, nu ascultă, să audă ce zice acesta, nu osîndește pe ceilalți oameni, ci se osîndește numai pe sine. Smerit își pune sufletul în mîna milostivirii lui Dumnezeu.

Care dintre aceștia este mai plăcut Mintuitorului? — Nu fariseul, ci vameșul. Că e mai de preț un păcătos care se căește, un păcătos smerit, decît un drept mîndru, un drept care se jălește cu „sfințenia” lui. Fariseul spunea adevărul: el nu a săvîrșit faptele rele ale vameșului și a împlinit poruncile. Dar ori cîte fapte bune ai face, dacă te mîndrești cu ele și disprețuiești pe ceilalți oameni, faptele tale cele bune își pierd prețul. Căci scris este: „fără Mine nu puteți face nimic”. (In. 15, 5). Deci tot binele, pe care-l facem, e de la Dumnezeu. Lauda i se cade dar lui Dumnezeu și nu nouă. Căci „ce ai, pe care să nu-l fi primit (de la Dumnezeu). Iar dacă l-ai primit, de ce te lauzi, ca și cum nu l-ai primit?” (I Cor. 4, 7).

Fariseul a săvîrșit fapte bune, dar s-a lăudat cu ele, ca și cînd vrednicia ar fi a lui, în loc să laude pe Dumnezeu, pentru că l-a ajutat să biruiască răul și să facă binele. De aceea prin mîndrie el a pierdut totul și a supărat pe Dumnezeu. Că „Dumnezeu celor mîndrii le stă împotrivă”.

Vameșul s-a recunoscut păcătos și s-a căit, socotindu-se nevrednic. El a nădăjduit în mila lui Dumnezeu și Dumnezeu s-a milostivit spre suspinul sufletului său și umilința inimii sale. Că „inimă înfrîntă și smerită Dumnezeu n-o va urgisi” (Ps. 50). Și fericit este cel căruia Dumnezeu i-a iertat păcatele și l-a primit iarăși în brațele Lui părintești!

Așa sînt și astăzi unii creștini, cari se socotesc „sfinți”, „mintuiți” și pe ceilalți credincioși îi socotesc „păcătoși” și „pierduți”. Ei nici nu vor să se roage în aceeași biserică cu „păcătoșii”, ci se duc la biserică „sfinților”. Alți creștini se duc la biserică, dar acolo privesc la ceilalți și-i osîndesc, ba pentru îmbrăcăminte, ba pentru că îi știu cu un păcat sau altul, ba pentru alte pricini. Ei cred că dacă vin la biserică, nu fură, nu se îmbată, nu desfrînează, postesc, au dreptul să se mîndrească și să osîndească pe alții, să-i privească de sus, să-i vorbească de rău, să-i judece și să-i arate cu degetul. Toate acestea „uriciune sînt înaintea lui Dumnezeu”. Căci mîndria strică toată bunătatea. Ingerii au fost neîntinați, curați, dar prin mîndrie au căzut. Dacă faci o mîncare bună și pui în ea tot lucruri gustoase, dar amesteci între acestea și puțin petrol, mîncarea și-a pierdut bunătatea. Așa și cu faptele bune: poți să fi împodobit cu multe fapte, dar dacă amesteci în ele mîndria, acestea și-au pierdut gustul cel bun. Numai dacă le amesteci cu smerenia ele sînt de preț și plăcute lui Dumnezeu și oamenilor.

Sfinții Părinți spun că diavolul poate face tot ce face un credincios, dar nu poate suferi smerenia; el nu poate fi smerit. Mîndria este fiica diavolului, iar smerenia roada Duhului.

De aceea, oricîte fapte bune ai face, smereste-te, frate creștine, socotește-te mic și nevrednic și laudă pe Dumnezeu pentru marea Lui milostivire!

T.

Biserică nouă într-o parohie revenită

Acum 20 de ani credincioșii din parohia Vișinel s-au hotărît să-și construiască o nouă biserică, cea veche fiind din lemn, neîncăpătoare și în stare de ruinare. Au pus mîna de la mîna și au făcut cu mîinile lor 120.000 cărămizi, pe care le-au depozitat pe locul pe care avea să se facă biserică. Dar abia după reîntregirea bisericească organele parohiale au hotărît să se apuce de lucru și au pus fundamentul noii biserici.

În ziua de 20 iulie 1956 a avut loc adunarea generală parohială, la care au luat parte și P. C. Ișrim Bordea, protopopul Sărmașului și P. C. Prof. Chiril Pistrui, atunci în misiune în această parohie. La adunarea aceea toți credincioșii au hotărît să contribuie după posibilități ca biserică să fie terminată.

Acum zidul bisericii e gata. Fața parohiei s-a schimbat prin numai începutul acestei mari lucrări. Munca a fost într-adevăr grea și multă. De aceea aducem mulțumiri în numele Domnului: credincioșilor Todea Simion, episcop, consilierului Suciș Andrei, care n-au precupeți nici un efort, în toate muncile ce li s-au dat, lăsînd de cele mai multe ori treburile personale la o parte, credinciosului Chiorean Ioan, pentru îndemnurile date, și tuturor credincioșilor, care și-au dat oboseala pentru această construcție.

Parohia Vișinel din protopopiatul Sărmaș se dovedește prin aceasta a fi o parohie vie și lucrătoare.

Să rugăm pe Domnul Dumnezeu să răsplătească pe cei ce au contribuit la zidirea bisericii și să le dea puteri pentru a continua și termina acest sfînt lăcaș spre lauda și mărirea lui Dumnezeu.
Preot IOAN GRAUR

Țara Sfântă

— A p e l e —

Ca și munții așa și apele țării sfinte povestesc despre timpuri trecute și de amintiri scumpe cu care cerescul Tată a înzestrat acel colț de pământ, țara nașterii Domnului. Pe valurile apelor ei au trăit zile de furtună profeții și apostolii, din bărcile pescarilor au răsunat strălucite cuvântări. Te înflorează amintirea izvoarelor unde s-au petrecut atâtea pentru a se crea o viață cu alt duh. Toate râurile, toate fântinile și apele din țara sfântă sînt pline de amintiri biblice, scumpe fiecărei inimi creștinești.

Cea mai însemnată apă a țării sfinte este Iordanul, numit așa de la cuvîntul „iarad”, care înseamnă a coborî, pentru că apele lui curg repede. Iordanul — numit azi El-Ghor — izvorește din munții Liban, de la poalele Hermonului. Fer. Augustin scrie că se formează din pârăiele Jor și Dan, dar în realitate se formează din trei râulețe. Iordanul trece prin lacul Merom (azi Huleh) și Marea Tiberiadei și apoi se varsă în Marea Moartă. Rîul Iordan ocupă un loc însemnat în istoria biblică. Nici un alt rîu nu este atît de sfînt ca Iordanul. Il cinstesc evreii, îl pomenesc cu evlavie mohamedanii și pe fiecare străin îl străbate un fior sfînt cînd se uită în Biblie și află cîte s-au petrecut în apele rîului neted ca o oglindă. Intîia pomenire a Iordanului se face în Cartea Facerii, cu prilejul despărțirii lui Avraam de Lot. Ca să nu fie pricină de ceartă, între unul și altul pentru pășunile necesare numeroaselor turme Lot alege partea din stînga Iordanului, iar Avraam rămîne la Hebron (Fac. 13, 8—10). Iacob a trecut Iordanul, în drum spre Mesopotamia, iar Ruben și Gad stăruie pe lîngă Moise, să-i lase în stînga Iordanului. Moise se învoiește cu condiția ca să ajute trecerea fraților dincolo de Iordan. Pentru Iisus Navi care a condus pe israiliți în Palestina Iordanul a constituit o mare piedecă și bucuos că s-a văzut dincolo de el a ridicat un monument de recunoștință ca o mărturie despre „ce a făcut Domnul cu poporul său” (Ios. cap. 3—4). Tot aici s-a întîmplat mai tîrziu și trecerea sfîntului Ilie și apoi minunata sa înălțare la cer (4 Imp. cap. 2). Celebru devine Iordanul prin Mîntuitorul. Sf. Ioan predica iar lumea alerga să se boteze în Iordan (Mat. cap. 3). Mîntuitorul primi botezul pe malul stîng al Iordanului, la o depărtare de 6 km de Marea Moartă, cam față în față cu Ierihonul. Mîntuitorul a trecut de multe ori Iordanul, cînd venea din Galilea la Ierusalim prin Perea (Mat. 19) și cînd mergea la Lazăr, prietenul său din Betania (Ioan 10, 40).

În rîul Iordan se varsă Iarmuc, Iaboc și Crit. Dintre aceste rîuri mai cunoscut e Iaboc, celebru încă din vremea patriarhului Iacob, care „a trecut vadul lui”. În partea de jos, din stînga Iordanului izvorește din munții Arabiei rîul Arnon, el se varsă în Marea Moartă, ca și Chidron — adică rîul negru, numit așa după culoarea apei care e turbure, din pricina pămîntului negru ce-l străbate. Celelalte rîuri, pomenite în Sf. Scriptură, care se pierd în timpul verii, nu le mai pomenim.

Lacuri, țara sfîntă, are puține. Sînt însă pline de amintiri prin întîmplările care se leagă de ele. Astfel este lacul Ghenezaret, numit așa de la cuvintele „gan” = grădină și „ot” = cămară. I se mai zice Marea Tiberiadei, după orașul Ti-

berias, sau Marea Galileii, după regiunea în care se află. Lungimea lacului e de 20 km, iar lățimea de 9 km. Adîncimea lui ajunge pînă la 250 m. Vînturile dese și furtuna fac primejdioasă călătoria pe lac. În vremea Noului Testament devine celebru. Aici a venit adesea Mîntuitorul în cercul ucenicilor săi: a potolit valurile, a ales pentru propovăduire pe Petru, Andrei, Iacob și pe Ioan, astfel făcînd din pescari apostolii săi, vînători de oameni.

Un alt lac este lacul Merom, adică apa cea înaltă (de la maim=apă și rum=înalt), numit azi Huleh. Este cu 83 m deasupra nivelului mării. În timpul verii apa scade, iar locuitorii plantează în nămolul lui orez. Iosua (Iisus Navi) a luptat aici cu mai mulți regi canaanieni și i-a biruit. (Ios. 11, 5).

O apă a cărei amintire te înflorează este Marea Moartă, numită și Marea părăsită, sau Marea asfalică. Azi arabii îi zic Bahor-el Lut (Marea lui Lot). Nivelul Mării Moarte este cu aproape 400 m mai scăzut decît al Mării Mediterane. Suprafața mării e 926 m². Apa e foarte sărată. Greutatea apei este așa de mare încît obiectele plutesc deasupra ei. Sînt pelerini (închinători, călători la locurile sfinte) care se dezbracă și se așează întinși pe apă, citind ca și cum ar sta jos pe iarbă. Din cauza gustului amar și greșos și a clorurei de magneziu nu trăiește nici o vietate în apă, totul e încremenit aici, nu e nici un fel de viață — cu adevărat o mare moartă.

Pe acest loc s-a petrecut „fioroasa peire” a cetăților Sodoma, Gomora, Adna și Teboim. Furtuni însoțite de fulgere și trăsnete, de foc și puicioasă, au aprins pămîntul bogat în materii rășinoase și au nimicit orașele locuite de Lot și oamenii lui. Pămîntul fiind bogat în materii combustibile, s-a aprins și s-a ars prin foc, iar adîncitura produsă prin ardere s-a umplut cu apă dînd naștere Mării Moarte.

Înainte de prăpăd cîmpia de aici era bună și roditoare, de atunci ținutul acela a rămas o pustietate ce împrăștie fior de moarte și de pedeapsă cerească.

Pînă azi marea, oceanul, adîncul, sînt imaginea unei primejdii supreme. Așa citim în psalmul 129, 1: „Dintru adîncuri strig către tine, Doamne, Doamne auzi glasul meu!”.

„Ape multe” înseamnă prigoniri și necazuri: „Mîntuiește-mă Dumnezeu, căc au intrat ape pînă la sufletul meu!” (Ps. 68, 1).

Amîntind apele Țării sfinte și adîncind întîmplările străvechi de acolo vom înțelege că ele îndreaptă sufletele noastre spre căi înalte. Citind cele spuse în Biblie și se răscolesc cele mai adînci simțăminte și spălîndu-ți fața te gîndești, în fiecare zi, că și păcatele trebuie curățite. Sufletul ca să se poată înălța are nevoie de apa cea vie. De aceea ne depărtăm de izvoarele țării sfinte, aducîndu-ne aminte că Dumnezeu este „izvorul cel viu și îndestulat, că el spală fărădelegea noastră și de păcatul nostru El ne curățește”.

Prof. N. NEAGA

Pregătirea însămîntărilor de primăvară

Dezvoltarea industriei socialiste creșterea nevoilor materiale ale populației muncitoare, cer mărirea producției și productivității muncii și în agricultură. De aici deosebita însemnatate a campaniei însămîntărilor de primăvară, care trebuie temeinic pregătită ca să dea roade cît mai bune. Acum este perioada potrivită pentru ca aceste pregătiri să se intensifice, ca astfel începutul campaniei însămîntărilor de primăvară să ne găsească deplin pregătiți. Timpul nu ne așteaptă. Uriașa experiență a agriculturii sovietice ne învață că numai însămîntînd la timpul potrivit vom obține recolte bogate și că orice întîrziere la însămîntări poate aduce pagube la recoltă.

Vedem deci ce mare însemnatate are pregătirea din timp a campaniei însămîntărilor de primăvară. În ce constă această pregătire?

În primul rînd, în repararea mașinilor și uneltelor agricole. Muncitorii și tehnicienii de la S.M.T. repară tractoarele și mașinile agricole, ca să pună la dispoziția țărănimii muncitoare mașini și tractoare în stare bună de funcționare pentru a scoate din pămînt recolte mai bogate. Dar și uneltele agricole ale gospodăriilor individuale trebuie revizuite și puse la punct. Țăranii muncitori au datoria să-și repare plugurile, grapele și alte unelte a-

gricole, ca să fie gata să înceapă campania însămîntărilor.

În al doilea rînd, trebuie să se facă selecționarea semințelor. Pentru aceasta s-au înființat centre de selecționare, înzestrate cu trioare, vînturători, etc., centre de tratare a semințelor și centre de încercare a puterii de încolțire a semințelor. Întreaga cantitate de sămîntă necesară însămîntării trebuie selecționată și tratată. Nu se admite în privința aceasta nici o excepție, căci garanția recoltelor bogate este calitatea sămîntei ce o aruncăm sub brazdă.

În al treilea rînd, trebuie să se care la cîmp o mare cantitate de gunoi de grajd bine putrezit pentru îngrășarea la timp a ogoarelor. Pămîntul neîngrășat are o recoltă slabă, pe cînd ogoarele îngrășate la timp sînt bine pregătite ca din sînul lor să răsară holdele bogate ce le așteptăm. Toate aceste lucrări pregătitoare trebuie terminate în luna februarie, ca în primele zile de primăvară să putem începe însămîntările.

De aceia chemarea de acum este: să terminăm degrabă pregătirile de însămîntări! Să începem la timp campania însămîntărilor pentru o recoltă bogată, pentru buna starea poporului muncitor, pentru întărirea patriei și pentru pace!